

РІШЕННЯ
разової спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії

Здобувач ступеня доктора філософії Резуєв Євген Володимирович, 1979 року народження, громадянин України, освіта вища: у 2001 році закінчив Дніпропетровський національний університет за спеціальністю «Економічна кібернетика. Інформаційні системи в менеджменті» та здобув ступінь вищої освіти «магістр», аспірант 4 курсу денної форми здобуття освіти Донецького державного університету внутрішніх справ, виконав акредитовану освітньо-наукову програму «Право».

Разова спеціалізована вчена рада, утворена наказом Донецького державного університету внутрішніх справ, Міністерства внутрішніх справ України, Кропивницький, від 24 червня 2026 року № 267, у складі:

голови разової
спеціалізованої вченої ради:

Ганна БУГА, доктор юридичних наук, доцент, начальник відділу організації наукової діяльності, Донецький державний університет внутрішніх справ.

Рецензента:

Дмитро ІВАНЕНКО, кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри адміністративного права та процесу навчально-наукового інституту права та соціального менеджменту, Донецький державний університет внутрішніх справ.

Офіційних опонентів:

Аліна ДЕНИСОВА, доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри адміністративно-правових дисциплін інституту права та безпеки, Одеський державний університет внутрішніх справ;

Олена ТИХОНОВА, доктор юридичних наук, професор, начальник відділу аспірантури (ад'юнктури) і докторантури, Національна академія внутрішніх справ;

Оксана ЧОРНОМАЗ, кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри поліцейської діяльності факультету № 2, Львівський державний університет внутрішніх справ,

на засіданні 03 вересня 2026 року прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 08 «Право» Євгену РЕЗУЄВУ на підставі

публічного захисту дисертації «Нагляд в системі небанківського кредитування (адміністративно-правові аспекти)» за спеціальністю 081 «Право».

Дисертацію виконано в Донецькому державному університеті внутрішніх справ, Міністерства внутрішніх справ України, Кропивницький.

Науковий керівник – Артем САХНО, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник, завідувач кафедри тактико-спеціальної підготовки та особистої безпеки поліцейського факультету підготовки фахівців для підрозділів превентивної діяльності Національної поліції України, Донецький державний університет внутрішніх справ, Донецький державний університет внутрішніх справ.

Дисертацію подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису, в якому дотримано вимоги пункту 6 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44 (зі змінами).

Зокрема, розв'язано комплексну науково-прикладну задачу щодо визначення сутності, змісту та особливостей адміністративно-правового регулювання нагляду за сферою небанківського кредитування, а також розроблено науково обґрунтовані пропозиції і рекомендації щодо вдосконалення механізмів державного нагляду у вказаній сфері суспільних відносин.

Так, уперше:

- сформульовано концептуальну модель системи небанківського кредитування як багаторівневої структури, що охоплює регуляторний (НБУ), виконавчий (кредитні спілки, ломбарди, мікро-фінансові організації) та інфраструктурний (бюро кредитних історій) сегменти, з виокремленням їхньої специфічної ролі у забезпеченні фінансової стабільності держави;

- визначено поняття небанківських фінансових установ як юридичних осіб зі спеціальним правовим статусом, що здійснює професійну фінансову діяльність фінансового посередника з меншою адміністративною регламентацією;

- запропоновано впровадження в науковий обіг поняття мікро-фінансові організації, як одного із домінуючих на ринку небанківського кредитування суб'єктів;

- ініційовано розширення складів адміністративних правопорушень та уніфікацію судової практики у сфері небанківського кредитування як адміністративно-правових форм забезпечення стабільності ринку небанківського кредитування всіма його учасниками;

- запропоновано шляхи імплементації європейських стандартів «відповідального кредитування» у вітчизняне законодавство, зокрема через запровадження обов'язкових механізмів перевірки кредитоспроможності позичальників та встановлення граничних розмірів вартості мікрокредитів;

удосконалено:

- наукові підходи до класифікації правових форм небанківського кредитування, які розподілено за критеріями суб'єктного складу, джерел походження капіталу (власний, залучений, пайовий) та спеціальної мети діяльності суб'єктів;

- характеристики небанківського кредитування як специфічної сфери фінансової діяльності із високим ступенем ризику;

- підходи до характеристики повноважень Національного банку України як мегарегулятора у сфері небанківського кредитування, з виокремленням превентивних (ліцензування, тестування керівників) та санкційних (заходи впливу) функцій;

- систематизацію пруденційних вимог щодо прозорості діяльності небанківських кредиторів, що включає обов'язкове розкриття повної вартості кредиту та заборону прихованих комісій як ключового елемента захисту прав споживачів;

набули подальшого розвитку:

- аргументація щодо необхідності переходу до ризик-орієнтованого нагляду за небанківськими установами, що дозволяє регулятору диференціювати інтенсивність контролю залежно від обсягу операцій та ризиковості діяльності установи;

- підходи до нагляду за системою небанківського кредитування як сукупності засобів державного регулювання, контролю та нагляду, спрямованих на дотримання балансу між свободою фінансового підприємництва та захистом прав споживачів фінансових послуг;

- наукові положення щодо адаптації національного законодавства до Директив ЄС та імплементації відповідних механізмів, що показують кращі практики нагляду за діяльністю небанківських фінансових установ в зарубіжних країнах.

Дисертація виконана державною мовою та відповідає вимогам до оформлення дисертації, затвердженим наказом Міністерством освіти і науки України від 12 січня 2017 року № 40, Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44 (зі змінами).

Здобувач має 10 наукових публікацій за темою дисертації, з них 4 статті, у наукових виданнях, включених на дату опублікування до переліку наукових фахових видань України, та 6 тез доповіді на науково-практичних конференціях:

1. Резуєв Є.В., Юрах В.М. Адміністративно-правові аспекти небанківського кредитування». *Наукові записки: Серія «Право»*. 2023. Випуск 15. С. 52-56.

2. Резуєв Є.В. Роль ліцензування та державної реєстрації у забезпеченні фінансової безпеки небанківського сектору. *Науковий вісник УжНУ. Серія Право*. № 85 (ч. 3). 2024. С. 187-192.

3. Резуєв Є.В., Юрах В.М. Повноваження регуляторних органів на ринку небанківського кредитування. *Право і суспільство*. 2025. № 1. С. 287-293.

4. Резуєв Є.В. Зарубіжна практика нагляду та контролю за небанківськими кредитними установами. *Правовий часопис Донбасу*. 2025. Вип. 2 (90). С. 48-53.

У дискусії взяли участь голова та члени разової спеціалізованої вченої ради:

1. Ганна БУГА, доктор юридичних наук, доцент, начальник відділу організації наукової діяльності, Донецький державний університет внутрішніх справ, голова ради – виступ позитивний, без зауважень.

2. Дмитро ІВАНЕНКО, кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри адміністративного права та процесу навчально-наукового інституту права та соціального менеджменту, Донецький державний університет внутрішніх справ, рецензент – дав позитивну рецензію із зауваженнями:

1) у підрозділі 1.2 «Адміністративно-правові засади системи небанківського кредитування», автором здійснено ґрунтовний аналіз принципів адміністративно-правового регулювання зазначеної сфери та запропоновано їх авторську систематизацію (стор. 60-72). Водночас у роботі недостатньо розкрито практичне значення окремих принципів, зокрема принципів пропорційності, ризик-орієнтованості та належного врядування, для здійснення державного нагляду Національним банком України. На нашу думку, більш детальне визначення механізмів реалізації зазначених принципів у правозастосовній діяльності регулятора сприяло б посиленню практичної складової дослідження.

2) у підрозділі 3.1 «Зарубіжний досвід адміністративно-правового регулювання нагляду у сфері небанківського кредитування», автором наведено ґрунтовний аналіз європейських підходів до організації державного нагляду та окреслено перспективи їх адаптації до українського законодавства (стор. 160–173). Разом із тим, окремі пропозиції щодо імплементації європейського досвіду потребують більш чіткого визначення етапності їх упровадження з урахуванням сучасного стану розвитку небанківського фінансового сектору України та інституційних можливостей Національного банку України.

Зокрема, потребують додаткового обґрунтування послідовність імплементації окремих елементів європейської моделі пруденційного нагляду, критерії їх адаптації до українського законодавства, а також визначення конкретних законодавчих і підзаконних актів, до яких необхідно внести зміни для запровадження процедур SREP, раннього наглядового втручання, стрес-тестування та ризик-орієнтованої моделі оцінювання діяльності небанківських фінансових установ.

3) у підрозділі 1.3 дисертації (с. 76–86) автор аналізує фінансово-правові засади функціонування системи небанківського кредитування та визначає основні елементи відповідного механізму. Погоджуючись із запропонованими висновками, вважаємо, що доцільно було б більш детально розкрити співвідношення адміністративно-правових і фінансово-правових інструментів державного впливу на діяльність небанківських кредитних установ. Це

дозволило б більш чітко визначити межі застосування адміністративно-правового регулювання у відповідній сфері.

3. Аліна ДЕНИСОВА, доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри адміністративно-правових дисциплін інституту права та безпеки, Одеський державний університет внутрішніх справ, опонент – дала позитивний відгук із зауваженнями:

1) у підрозділі 1.2 дисертації (стор. 49-75) автором ґрунтовно розкрито адміністративно-правові засади функціонування системи небанківського кредитування та слушно акцентовано на комплексній природі її правового регулювання, що поєднує імперативний публічно-правовий вплив держави на небанківські фінансові установи із диспозитивним регулюванням відносин між такими установами та споживачами фінансових послуг. Окремої уваги заслуговує пропозиція щодо запровадження в умовах воєнного стану та повоєнного відновлення спеціального правового режиму небанківського кредитування, який передбачатиме спрощені процедури ліцензування, можливість тимчасового призупинення діяльності установ у районах ведення бойових дій та механізм «надзвичайного кредитного ліцензування» на деокупованих територіях.

2) у підрозділі 2.1 дисертації (стор. 91-102) автором послідовно досліджено становлення системи регуляторних органів на ринку небанківського кредитування та позитивно оцінено концентрацію основних регуляторних і наглядових повноважень у Національного банку України як мегарегулятора фінансового ринку. Зокрема, слушним є висновок, сформульований на стор. 133 дисертації, про те, що централізація відповідних функцій НБУ сприяє уніфікації регуляторних підходів, посиленню інституційної спроможності державного нагляду та інтеграції небанківського сектору до загальної системи забезпечення фінансової стабільності.

Разом із тим, у роботі недостатньо повно розкрито адміністративно-правові гарантії, покликані урівноважити значний обсяг нормотворчих, дозвільних, наглядових і юрисдикційних повноважень Національного банку України. Зокрема, потребують додаткового обґрунтування межі регуляторної дискреції НБУ, критерії вибору конкретного заходу впливу, процедури забезпечення права небанківської фінансової установи бути вислуханою, вимоги до мотивування індивідуальних адміністративних актів, а також механізми їх адміністративного та судового оскарження.

3) у підрозділі 2.2 дисертації (стор. 103-121) автором здійснено змістовну систематизацію публічно-правових форм і методів нагляду в системі небанківського кредитування. До відповідних форм, зокрема, віднесено ліцензування, реєстраційно-дозвільні процедури, інспекційні перевірки, дистанційний моніторинг, застосування заходів впливу та превентивне регуляторне реагування (стор. 5). Позитивної оцінки заслуговує спроба розглянути ці інструменти як взаємопов'язані складові ризик-орієнтованої моделі державного впливу (стор. 110-112).

Водночас, наведена класифікація потребує додаткового уточнення з огляду на відмінність правової природи зазначених інструментів. Так,

ліцензування та державна реєстрація переважно є передумовами допуску суб'єкта до ринку, інспекційні перевірки та дистанційний моніторинг становлять безпосередні форми наглядової діяльності, а заходи впливу є правовим наслідком виявленого порушення або підвищеного ризику. У зв'язку із цим, доцільно чіткіше визначити критерії віднесення відповідних інструментів саме до форм нагляду та відмежувати їх від адміністративних процедур допуску до діяльності й заходів адміністративного примусу.

4) у підрозділі 2.3 дисертації «Особливості здійснення адміністративного нагляду та контролю за дотриманням прав споживачів в системі небанківського кредитування», автором ґрунтовно досліджено особливості адміністративного нагляду за дотриманням прав споживачів у системі небанківського кредитування та слушно обґрунтовано необхідність поєднання пруденційного і поведінкового нагляду. Зокрема, на стор. 145 висловлено науково обґрунтовану пропозицію щодо запровадження інституту фінансового омбудсмена як незалежного механізму позасудового захисту прав споживачів фінансових послуг.

Підтримуючи загальну спрямованість цієї пропозиції, слід звернути увагу на те, що в дисертації не повною мірою визначено місце фінансового омбудсмена у чинній системі захисту прав споживачів фінансових послуг. Зокрема, потребують уточнення його співвідношення з повноваженнями Національного банку України, судами, органами захисту прав споживачів і внутрішніми підрозділами фінансових установ із розгляду скарг. Дискусійними також є питання юридичної природи рішень омбудсмена, меж їх обов'язковості, джерел фінансування діяльності такого інституту та допустимості наділення його повноваженнями щодо застосування фінансових санкцій.

5) у підрозділі 3.2 «Способи та шляхи оптимізації та уніфікації адміністративно-правового регулювання нагляду в системі небанківського кредитування» (стор. 177-186), автором сформульовано комплекс актуальних пропозицій щодо оптимізації та уніфікації адміністративно-правового регулювання нагляду в системі небанківського кредитування. Позитивної оцінки заслуговують пропозиції щодо запровадження міжнародної практики, а саме: ризик-орієнтованої моделі нагляду за аналогією із SREP (стор. 179-180), механізму раннього наглядового втручання (стор. 181), наглядового стрес-тестування та запровадження динамічних критеріїв достатності капіталу (стор. 182), а також адаптації окремих інституційних елементів CRD IV до діяльності небанківських фінансових установ (стор. 178-180).

Разом із тим, потребує додаткового обґрунтування питання меж застосування до неоднорідного небанківського сектору інструментів, первинно сформованих для банківського регулювання. У роботі недостатньо конкретизовано, до яких саме категорій небанківських фінансових установ доцільно застосовувати комплексну оцінку бізнес-моделі, стрес-тестування та механізм раннього втручання, якими мають бути критерії їх системної значущості та яким чином забезпечуватиметься дотримання принципу

пропорційності, аби нові вимоги не створювали надмірного регуляторного навантаження для малих фінансових компаній, ломбардів і кредитних спілок.

4. Олена ТИХОНОВА, доктор юридичних наук, професор, начальник відділу аспірантури (ад'юнктури) і докторантури, Національна академія внутрішніх справ, опонент – дала позитивний відгук із зауваженнями:

1) у підрозділі 1.1 дисертації (стор. 30-48) автором здійснено ґрунтовний аналіз поняття та правових форм небанківського кредитування, охарактеризовано його місце у структурі фінансового ринку, а також запропоновано авторське розуміння цієї категорії. Позитивної оцінки заслуговує прагнення дисертанта виокремити небанківське кредитування як самостійний різновид фінансових правовідносин, що виникають за участю небанківських фінансових установ і характеризуються спеціальним порядком допуску до ринку, підвищеним рівнем ризику та особливим режимом державного нагляду.

Разом із тим, запропоноване визначення небанківського кредитування потребує чіткішого відмежування від суміжних правових категорій, зокрема споживчого кредитування, мікрокредитування, фінансового кредиту та кредитної діяльності. У роботі до системи небанківського кредитування віднесено різні за правовим статусом і характером діяльності установи – фінансові компанії, кредитні спілки, ломбарди та інші суб'єкти. У той же час, недостатньо конкретизовано, які саме ознаки є універсальними для всіх цих суб'єктів, а які характеризують лише окремі організаційно-правові форми. У зв'язку із цим, доцільно було б чіткіше визначити співвідношення родового поняття «небанківське кредитування» з окремими формами його здійснення та уточнити критерії включення певних видів фінансової діяльності до досліджуваної системи.

2) у підрозділі 1.3 дисертації (стор. 76-86) автором розкрито зміст і структуру фінансово-правових засад системи небанківського кредитування, виокремлено інституційний, ресурсно-фінансовий, операційний, ризик-орієнтований та контрольно-наглядний елементи. Позитивною є пропозиція щодо додаткового нормативного врегулювання діяльності мікрофінансових організацій, зокрема визначення їх адміністративно-правового статусу, умов діяльності та механізмів контролю (стор. 4).

Проте, відповідна пропозиція викликає питання щодо доцільної форми її законодавчої реалізації. У дисертації недостатньо чітко визначено, чи пропонується прийняття окремого закону про мікрофінансові організації, чи внесення системних змін до Закону України «Про фінансові послуги та фінансові компанії» та законодавства про споживче кредитування. Не конкретизовано також критерії, за якими фінансова компанія має визнаватися мікрофінансовою організацією, особливості формування її капіталу, допустимі джерела фінансування, межі вартості мікрокредиту та спеціальні вимоги до оцінювання кредитоспроможності позичальника. За відсутності відповідного уточнення існує ризик дублювання чинного регулювання та створення додаткової організаційно-правової категорії без достатньо визначеного змісту.

3) у вступі та окремих положеннях дисертації автором використано статистичні й аналітичні відомості, що характеризують розвиток небанківського кредитування, зміну кількості учасників ринку, обсяги наданих кредитів і результативність регуляторної діяльності. Зокрема, на стор. 21 зазначено, що за результатами 2025 року ринок мікрокредитування формує близько 43 % доходів відповідної системи. З одного боку, застосування емпіричних матеріалів посилює практичну спрямованість дослідження та дозволяє співвіднести теоретичні висновки з реальним станом фінансового ринку.

Разом із тим, у роботі недостатньо конкретизовано методику формування та інтерпретації наведених статистичних показників. Зокрема, потребує додаткового обґрунтування, які саме категорії небанківських фінансових установ охоплюють використані статистичні дані, який часовий період покладено в основу відповідних порівнянь, а також яким чином при проведенні аналізу враховано структурні відмінності між фінансовими компаніями, ломбардами та кредитними спілками. Крім того, доцільним видається окреме висвітлення впливу регуляторного очищення ринку, анулювання ліцензій та припинення діяльності окремих учасників на репрезентативність отриманих статистичних результатів.

4) у підрозділі 3.1 дисертації (стор. 149-176) автором здійснено ґрунтовний аналіз зарубіжного досвіду організації нагляду у сфері небанківського кредитування та виокремлено сучасні інструменти ризик-орієнтованого регулювання, що застосовуються у провідних європейських державах. Позитивної оцінки заслуговує висновок про доцільність використання в Україні окремих механізмів раннього виявлення ризиків, цифровізації наглядової діяльності та диференціації інтенсивності державного нагляду залежно від рівня ризиковості фінансової установи (стор. 127).

Разом із тим, запропоновані напрями імплементації зарубіжного досвіду потребують більш детального нормативно-правового обґрунтування. Зокрема, доцільно було б конкретизувати, внесення яких саме змін до законодавства України потребуватиме впровадження запропонованих наглядових інструментів, які повноваження Національного банку України підлягатимуть розширенню або уточненню, а також які адміністративні процедури мають бути запроваджені чи модернізовані для їх практичної реалізації.

5) у підрозділі 3.2 «Способи та шляхи оптимізації та уніфікації адміністративно-правового регулювання нагляду в системі небанківського кредитування» та загальних висновках роботи (стор. 177-193) автором запропоновано створення інтегрованої системи обміну кредитною інформацією, встановлення єдиних правил доступу до кредитних даних, обов'язкове передання кредиторами відомостей до відповідних баз і розвиток транскордонного обміну кредитними історіями (стор. 185). Убачається, що реалізація зазначеної пропозиції здатна підвищити якість оцінювання кредитоспроможності позичальників, зменшити ризик одночасного отримання ними значної кількості кредитів та сприяти попередженню надмірної заборгованості.

Проте, в дисертації недостатньо розкрито гарантії захисту прав осіб, інформація про яких оброблятиметься в межах запропонованої системи. Зокрема, потребують уточнення склад і строки зберігання кредитних даних, підстави доступу до них, порядок виправлення недостовірної інформації, механізми ідентифікації користувачів системи, відповідальність за незаконне передання або використання відомостей, а також особливості транскордонного обміну даними. Ураховуючи значний обсяг персональної та фінансової інформації, створення інтегрованої системи без належних гарантій кібербезпеки може породжувати додаткові ризики для споживачів.

5. Оксана ЧОРНОМАЗ, кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри поліцейської діяльності факультету № 2, Львівський державний університет внутрішніх справ, опонент – дала позитивний відгук із зауваженнями:

1) у підрозділі 2.2 «Публічно-правові форми та методи здійснення нагляду в системі небанківського кредитування» (стор. 103-121) автором здійснено комплексний аналіз адміністративно-правових форм реалізації наглядової діяльності Національного банку України, охарактеризовано ліцензування, реєстраційно-дозвільні процедури, інспекційні перевірки, дистанційний нагляд, застосування заходів впливу та ризик-орієнтовані методи державного контролю (стор. 107-118). Позитивної оцінки заслуговує прагнення автора систематизувати зазначені форми та визначити їх місце в механізмі адміністративно-правового регулювання діяльності небанківських фінансових установ (стор. 118-121).

У той же час, дискусійною видається запропонована автором класифікація публічно-правових форм нагляду, оскільки в роботі недостатньо чітко проведено розмежування між формами здійснення наглядової діяльності, адміністративними процедурами та адміністративно-правовими засобами реалізації повноважень Національного банку України. Зокрема, застосування заходів адміністративного впливу варто з великою долею обережності відносити до самотійної форми нагляду; скоріше, вони є юридичним наслідком реалізації відповідної контрольної процедури. У зв'язку з цим, потребує додаткового обґрунтування запропонований автором критерій віднесення окремих адміністративних інструментів до форм наглядової діяльності.

2) у підрозділі 2.3 «Особливості здійснення адміністративного нагляду та контролю за дотриманням прав споживачів в системі небанківського кредитування», автором ґрунтовно проаналізовано сучасні підходи до поєднання пруденційного та поведінкового нагляду, розкрито особливості реалізації Національним банком України повноважень щодо захисту прав споживачів фінансових послуг, а також обґрунтовано необхідність переходу до проактивної моделі державного нагляду (стор. 127-140). Позитивної оцінки заслуговує висновок автора про необхідність удосконалення механізму адміністративної відповідальності у сфері небанківського кредитування (стор. 141-145).

У той же час, слід констатувати, що запропоновані напрями

вдосконалення адміністративної відповідальності мають переважно концептуальний характер. У роботі недостатньо конкретизовано, які саме положення Кодексу України про адміністративні правопорушення потребують зміни, які нові склади адміністративних правопорушень доцільно передбачити та яким чином має бути розмежована адміністративна і фінансова відповідальність небанківських фінансових установ.

3) у підрозділі 2.1 «Становлення, система та повноваження регуляторних органів на ринку небанківського кредитування» (стор. 91-102), автором детально охарактеризовано сучасну модель державного регулювання після передачі функцій державного нагляду Національному банку України, визначено його місце як мегарегулятора фінансового ринку та проаналізовано адміністративно-правові повноваження у сфері ліцензування, нагляду й застосування заходів впливу (стор. 95-101). Однак, на нашу думку, в роботі недостатньо уваги приділено межах дискреційних повноважень Національного банку України під час реалізації наглядових функцій. Зокрема, доцільно було б більш детально дослідити адміністративно-правові гарантії недопущення зловживання дискрецією, критерії перевірки пропорційності рішень регулятора та процесуальні механізми судового контролю за їх законністю.

4) у підрозділі 3.2 «Способи та шляхи оптимізації та уніфікації адміністративно-правового регулювання нагляду в системі небанківського кредитування», автором запропоновано комплекс законодавчих змін, спрямованих на запровадження ризик-орієнтованої моделі державного нагляду, удосконалення корпоративного управління небанківських фінансових установ та гармонізацію національного законодавства з правом Європейського Союзу (стор. 177-185). Однак, окремі законодавчі пропозиції сформульовані як концептуальні напрями розвитку адміністративно-правового регулювання. На думку опонента, доцільно було б конкретизувати редакції окремих норм законів або нормативно-правових актів Національного банку України, що підлягають зміні, оскільки саме така деталізація дала б можливість повніше оцінити практичну реалізованість запропонованих автором рекомендацій.

Результати відкритого голосування: «за» п'ять членів ради,
«проти» немає.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада присуджує Євгену РЕЗУЄВУ ступінь доктора філософії з галузі знань 08 «Право», за спеціальністю 081 «Право».

Відеозапис трансляції захисту дисертації додається.

Голова разової
спеціалізованої вченої ради

Ганна БУГА